

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φεῖ τὸ μετ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπερροίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, φεῖ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τριμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροσία διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐερπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις 8 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 4400 Ἀριθ. 50

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ (Συνέχεια)

—Πῶς, συνταγματάρχα μου; ἔκχευε ὁ Κανρομπέρ βλέποντας τὸν Καρδινιὰν νᾶρχεται πεζός· σείε, ἕνας παλιδὸς τῆς Κριμαίας καὶ τῆς Ἰταλίας, δὲ μπόρεσας ἀκόμη νὰ βρῆτε οὔτε ὑπηρεσίαν οὔτε ἄλλογόν; Ἐλάτε μαζί μου, συνταγματάρχα μου!

Ἦταν συνήθεια τοῦ Κανρομπέρ νὰ φωνάζῃ ἔτσι τοὺς ἀξιωματικούς, ἔστω κι' ἂν ἦταν κατώτεροί του

—Δόστε στὸ συνταγματάρχη ἐν' ἀπὸ τ' ἄλογά μου, εἶπε ὁ στρατηγός.

Μόλις ὁ Καρδινιὰν ἀνέβηκε στὴ σέλλα, ὁ Κανρομπέρ ξεκίνησε καλπάζοντας. Σὲ λίγο θᾶρχιζε ἡ μάχη. Πίσω του ἔτρεξε κι' ὁ συνταγματάρχης.

Ἀκολούθησ' ἕνας ἀγῶνας γεμάτος ἀπίστευτους ἡρωϊσμούς καὶ αὐτοθυσίες. Στὴ μάχη αὐτὴ ἔγινε κι' ἡ ἀπελπισμένη ἐπέλαση τοῦ γερμανικοῦ ἱππικοῦ ποὺ στὴ Γερμανία τῆς ἔδωσαν τ' ὄνομα «Τὸ τενριτ»: καλπασμός τοῦ θανάτου.

Τὴν ἡμέρ' αὐτή, ὁ στρατηγὸς Μπαζαίν, ποὺ ἀργότερα τὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο τῶν Βερσαλλιῶν τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο γιὰτὶ συνθηκολόγησε πρὶν κάμῃ «ἔτι ἀπαιτούσε τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμὴ», βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ γερμανοὺς οὐσσάρους. Ἐνας πρῶστος ἀπαξιωματικὸς τὸν κυνήγησε μισὴ ὥρα μετ' ἄλλογόν του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Πιὸ κάτω βρέθηκε στὸ δρόμο του ἕνας

ἀπόσπασμα πεζικοῦ καὶ τὸν ἔρωσε.

Τί θὰ γινόταν ἂν ὁ Πρῶστος αὐτὸς ἀπαξιωματικὸς ἔπαινε τὸν Μπαζαίν; Ἴσως, ποῖός ξέρει, τὰ γαλλικὰ ὅπλα θὰ εἶχαν καὶ πάλι δοξασθῇ.

Γιατὶ ὁ στρατηγὸς αὐτός, στὶς τέσσερες τ' ἀπόγεμα, διέταξε τὸ στρατηγὸ Κανρομπέρ νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασή του, τὴν ὧρ' ἀκριβῶς ποὺ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐξαντληθῇ, ποὺ πολέμουσαν μετ' ἐς τελευταῖες σφαῖρας τοὺς, καὶ ποὺ μιὰ ἐπίθεση θὰ τοὺς ματαίωνε τὸ σχέδιο τῆς κύκλωσης ποὺ πῆγαιναν νὰ ἐφαρμόσουν.

Τοῦ κάκου εἰ στρατιῶτες τοῦ Κανρομπέρ ἀνυπομονοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν. Ὁ Κανρομπέρ, γεμάτος ἀπελπίαν, βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ σταματήσῃ καὶ τὴν ἐπομένη, ἀγανακτισμένος, ἔλαβε διαταγὴ νὰ συμπτυχθῇ πρὸς τὸ Μέγας.

Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν παρakoλoύθησε μετ' σφιγμένη καρδίᾳ τὴν υποχώρηση αὐτή, ποὺ ἔδωσε στοὺς Γερμανοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐτοιμαστοῦν, κι' αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴ Γαλλίαν σωστὴ καταστροφή.

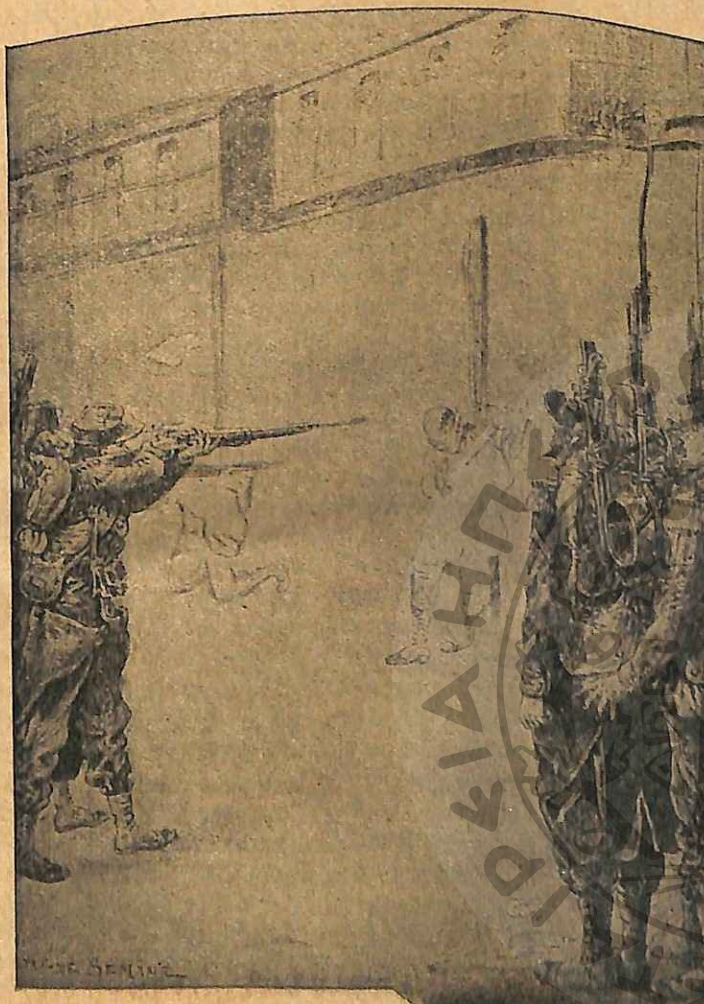
Ὁ Καρδινιὰν εἶχε δίκιο νὰ ἐλπίζῃ πῶς θ' ἀναλάβει ὑπηρεσίαν μετ' αὐτὴ τὴ μάχη. Οἱ ἀπώλειες ἦσαν τεράστιες κι' ὁ συνταγματάρχης πῆρε τὴ διοίκηση τοῦ πυροβολικοῦ τῆς 3ης Μεραρχίας.

Με μεγάλη του χαρὰ, τὸ βράδυ τῆς 17 Αὐγούστου, βρῆκε σὲ μιὰ πυροβολαρχίαν τὸν λοχία Μαυρέκ, ποὺ εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τὴν ὁλέθρια υποχώρηση κι' εἶχε γλυτώσει.

—Τὸ πυροβολικό μας δὲν εἶναι τόσο πίσω ὅσο μοῦ ἐλέγατε, συνταγματάρχα μου, εἶπε ὁ Βρεττανός. Ἡ «Υδόννη» μου ἡ τωρινή, δὲν εἶναι πιά κανόνι τῶν τεσσάρων. Εἶναι μυδραλλιοδόλο. Ἐμαθα καὶ τὸ γεμίζω μετ' χαρὰ καὶ κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του...

—Ναί, Μαυρέκ, μὰ πρέπει νὰ μὴν εἶσαι πιὸ μακριὰ ἀπὸ 1.800 μέτρα ἀπ' τὸν ἐχθρὸ καὶ προ πάντων νὰ μὴν ἔχῃς νὰ κάνῃς μετ' κανόνι Κρούπ, γιὰτὶ αὐτὸ ὁμπορεῖ νὰ κάνῃ λιώμα τὴν «Υδόννη» σου ἀπὸ 3.000 μέτρα, δίχως εὐὸ νὰ μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα.

—Ἐχετε δίκιο. Μὰ εἴταν ἔχω νὰ κάνω μετ' πεζικό, νομίζω πῶς κερτίζω στάχια. Οἱ στρατιῶτες μου λένε τὴν Υδόννη μου δρεπάνι. Πιστεύω πῶς θὰ χρειαστῇ νὰ τὸ ἀκονίσω ἄλλῃ μιὰ φορὰ.

— Ίσως αύριο, καλέ μου Μαυρέκ. "Ελαβα διαταγή να καταλάβω, με τα χαράματα, ένα υψωμα, εκεί-κάτω στο δεξιό, κοντά στο χωριό Σαίν-Πριό. Κι' ο Θεός ξέρει τι μακελλειό θα γίνει πάλι.

— Ο Θεός μαζί μας, έκανε ο Βρετανός και σταυροκοπήθηκε. Θά κά-
νουμε δ,τι μπορούμε.

— Όλη εκείνη τη νύχτα της παραμονής της κρίσιμης ημέρας, ο συνταγμα-
τάρχης Καρδινιάν στριφογύριζε του κάκου πάνω στο κατσιόδεσμα που είχε για στρώμα, σ' ένα χάνι του χωριού Σαίν-Πριό. Δέν του κολλούσε ύπνος. Τέλος σηκώθηκε κι' έγγραψε στη γυ-
ναίκα του.

Της εξιστορούσε τις περιπέτειες του ταξιδιού του και τελείωνε έτσι :

« Καλή μου Βαλεντίνα, στάθηκες για μένα ο καλός μου άγγελος κι' ή πα-
ρηγοριά μου στις δύσκολες ώρες. "Ας είσαι εύλογημένη για την ευτυχία που μου χάρισες. "Ενα πένθιμο προαίσθημα με κάνει να σου γράψω απόψε. "Αν πλησιάζω να σημάνω ή τελευταία μου ώρα, άσε με να σου γράψω την τελευ-
ταία μου επιθυμία.

» Ανάθρεψε το Γιώργο μας, διδάσκον-
τάς του πώς το σύμβολο των Καρδι-
νιάν είναι ή τιμή. Πνίξε τη μητρικήν
άνησυχία σου κι' άφίσε τον ν' ακολου-
θήση ελεύθερα το στάδιό του, πού τόσο
φαίνεται πώς τ' αγαπάς. "Αν θέλγ να
σ' άφίση μόνη, έσύ στην ώθηση της
περήφανης νεανικής του ψυχής, στην
έμφυτη αγάπη του προς τον κίνδυνο,
θυσιάσε άλλη μιá φορά τον εαυτό σου.
"Αφίσε τον νάρθη να με βρή. Θάμαι
περήφανος να τόν ιδώ ναρχεται κι' ο
παππούς του, ο μικρός τυμπανιστής του
Βαλμού, θα νιώση μιá κρυφή χαρά μέσα
στον τάφο του, γιατί θ' αναγνωρίση
τόν εαυτό του στον έγγονό του.

» Αντίο, αγαπητή μου. Ο Θεός άς σου
δίνη θάρρος κι' άς ευδοκήση να ξανα-
δωθώμε.

» Τά πιό τρυφερά φιλιá μου για το
Γιώργο και για σένα.

Γιάννης».

Όταν τελείωσε αυτό το γράμμα, ο
Καρδινιάν ένωσε τόν εαυτό του ανα-
κουφισμένο και, αποκαμωμένος άπ' την
κούραση αποκοιμήθηκε βαθιά.

Τά προαισθήματά του δέν τόν γελοού-
σαν. Πώς ο γιός του ο Γιώργος είχε
φθάσει από χθές στο Μέτς μ' ένα άπ' τά
τελευταία τραίνα κι' έτρεχε αυτή τη
στιγμή σ' όλους τους δρόμους, γυρεύον-
τας τόν πατέρα του.

Θάλεγε κανείς πώς το παιδί αυτό
εξπρωχνε ένα θεο μαντικό ένστικτο
και τόκανε να νιώθγ πώς ήτον φθα-
σμένη ή ώρα να δώση στο στρατό έναν
καινούργιο Καρδινιάν, γι' αντικατά-

σταση εκείνου, πού πλησίαζε τώρα το
τέλος του!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σ-ις 19 Αύγουστου 1870, με τά χα-
ράματα, μιá πένθιμη συνοδεία έδγαине
άπ' το Μέτς, άπ' την πύλη που βλέπει
προς τη Γαλλία, κι' άνάμεισ' από τά
υψώματα που τριγυρίζουν την πόλη
έκείνη, διευθυνόταν προς το "Αμανδιλλιέ.

"Ηταν μιá μακρυά σειρά από βαγό-
νια, πού άπάνω σ' άπτρα σκεπάσματά
τους φαινόταν ο κόκκινος σταυρός της
Συμβάσεως της Γενεύης.

Νοσοκόμοι και στρατιώτες του σιδη-
ροδρόμου βάδιζαν δίπλα στην άμαξο-
στοιχία. Μέσα στα βαγόνια, οι άδελφές
του έλλους, καθισμένες πλάι στους τραυ-
ματίες, έπαιζαν τά κομπολόγια τους.
Κι' οι στρατιωτικοί γιατροί φώναζαν
στοις σιδηροδρομικούς να τρέχουν γρη-
γορώτερα, γιατί οι πληγωμένοι ήταν
πληθος εκεί κάτω, στο πεδίο της μάχης.

"Ακολουθούσαν άμάξια του στρατού,
γεμάτα κι' αυτά πληγωμένους. Μπρός
άπ' το πρώτο βάδιζ' ένας λοχίας με
χιτώνιο λασπωμένο και με το κεφάλι
δεμένο μ' ένα ματωμένο πανί. Περπα-
τούσε κουτσάλινοντας κι' ώρες-ώρες του
ξέφευγ' ένας στεναγμός άπ' τόν πόνο.
Τότε έσκυβε, έρριχνε μερικές σταγόνες
νερό πάνω σ' έναν έπίδεσμο που του-
σφιγγε το πόδι πάνω άπ' το γόνατο και
ξεκινούσε πάλι, με τις γροθιές σφιγμέ-
νες άπ' τόν πόνο.

"Ηταν ο Μαυρέκ.

Πίσω του, ο Γιώργος Καρδινιάν,
χλωμός σαν το κερί. Τά μάτια του
ήταν κόκκιν' άπ' τά δάκρυα, το πρό-
σωπό του παραμορφωμένο από δύο
νυχτών άυπνία. Γιά λίγες μέρες, ήταν
σά νάχε μεγαλώσει δέκα χρόνια.

— Είναι μακρυά άκόμα, Μαυρέκ ;
ρώτησε το λοχία.

— Άπ' το άλλο μέρος του δάσους,
κύριε Γιώργο.

— Είναι μεγάλο αυτό το δάσος ;

— Πιστεύω ναί, μα χιές το βράδυ,
δέν ήρθαμε άπ' αυτό το μέρος και δέν
ξέρω καλά. "Αλλωστε, μήπως καταλα-
βαίνω πόσο περπατώ, μέσα σ' αυτό
τ' άναστάτωμα ;

Τό φως της χαρραγής δυνάμει, με
το χώς ήταν σκεπασμένο από μιá
βαθειάν όμίχλη που μοιάζε σαν καπνός
κι' άνάμεισ' άπ' αυτή φαινόταν σκη-
νές στημένες δεξιά κι' άριστερά. Και
στα διάμεσα, ήταν σκορπισμένα έδώ
κι' εκεί σώματα τ'όνα πάνω σ' άλλο,
σά μελανά στίγματα.

Στην άκρη ενός χαντακιού, μιá με-
γάλη σειρά από όπλα στημένα όρθια
σε πυραμίδες, χανόταν μέσα στην όμι-
χλη. Πάνω σε δυό άπ' αυτές τις πυρα-
μίδες ήταν άκουμπισμένη μιá μαύρη

θήκη που άπ' το στόμιό της έδγαίε
έναν χρυσό άετός. "Ηταν ή σημαία.
"Ο φρουρός της ήταν ξαπλωμένος χάμω,
με το τουφέκι στο πλάι του. Πόση κού-
ραση πλανιόταν πάνω άπ' το στρατό-
πεδο αυτό, όπου κοιμόνταν άνακατε-
μένοι και δίχως τάξη, όσοι είχαν γλυ-
τώσει μετά τη μάχη του Σαίν-Πριό !
"Η συνοδεία μπήκε πάλι στο δάσος.
"Ο λοχίας σταμάτησε.

— Μαυρέκ, δέ θα φτάσης ποτέ έτσι.
Δέν άνεβαίνεις σε μιάν άμαξα ;

— Θά φτάσω ! έλεπε ο Βρετανός. "Η
σφαίρα βγήκε, αυτό είναι το σπου-
δαιότερο. Μόνο που τώρα έχω σκο-
τούρα.

— "Ανέβα που σου λέω, επέμεινε ο
Γιώργος. "Αν αυτή τη στιγμή έπεφτες,
πώς θα τά καταφέρνα μόνος να τόν βρω ;
Και τά μάτια του παιδιού βούρκω-
σαν με τά τελευταία του λόγια.

Γιατί, καθώς θα μαντέψατε, ο Γιώρ-
γος ζητούσε τόν πατέρα του που είχε
μείνει στο πεδίο της μάχης.

Πώς θα τόν έδρισκε ; Μόνο πληγω-
μένο ;

"Αν ήταν έτσι, οι Γερμανοί θα τόν
είχαν μαζέψει, γιατί οι νοσοκόμοι τους
θα δούλεψαν όλη τη νύχτα.

"Αλλά θάρχιαν βέβαια άπ' τους δι-
κούς τους. Κι' ίσως τη στιγμή αυτή
ο πατέρας του Γιώργου βρισκόταν
άκόμα ξαπλωμένος μέσα στα συντρίμ-
ματα και τά πτώματα.

"Αν όμως δέν ήταν πληγωμένος ;...
"Αν ήταν... Κρύος έθρωτας έλουσε το
μέτωπο του παιδιού, καθώς ή μοιραία
λέξη ξεπρόδανε μέσα άπ' τά βάθη της
σκέψης του.

— Περπάτα, Μαυρέκ, έλεπε με άγωνία.

"Ο Βρετανός, πνιγόντας τόν πόνο
του και σφιγγοντας τις γροθιές του,
είχε ξεκινήσει και πάλι. "Ηθελε να
βιάζε, έλεγε, γιá να μη τόν πάρη ο
ύπνος. Γιατί αν άνέβαινε σ' άμάξι, τά
μάτια του θάκλειναν εύθδς μόνα τους.
Κι' ή ώρα δέν ήταν κατάλληλη...

Περπάτησαν μιση ώρα άκόμη. "Υ-
στερα βγήκαν άπ' το δάσος. "Αντίκρυ
τους πρόβαλ' ένας άμορφος μαύρος
όγκος.

— Είναι το "Αμανδιλλιέ, έλεπε ένας
γιατρός.

— "Α, ώστε άκόμη δέ φτάσαμε !
έλεπε ο Μαυρέκ. Γιατί το θυμάμαι καλά.

"Όταν άρχισε ή μάχη, ο συνταγματάρ-
χης μεύδειξε ένα χωριό άριστερά και
μούπει : Είναι το "Αμανδιλλιέ. Τό ύπε-
ρασπίζει ο Λαδμιρβό. Δέν έχει φόβο !

— Και σύ πού ήσουν ;

— Στο Σαίν-Πριό, στο διπλανό
χωριό. Βλέπετε το "Αμανδιλλιέ, κύριε
Γιώργο ; Τό μισό είναι γκρεμισμένο.
Κι' όμως δέν έπαθε τίποτα μπροστά
σ' ό,τι έπαθε το Σαίν-Πριό. Δέν
έμεινε πέτρα πάνω σε πέτρα. Τρεις

δλόκληρες ώρες το βομβάρδιζαν από
τρία σημεία. "Ο ουρανός ήταν κόκκι-
νος, κατακόκκινος, σαν ένα πελώριο
καμίνι. "Επεφταν οι όδοιες σαν νάχε
άνοιξει τά χέρια του ο Θεός και να
μάς τις έρριχνε βροχή... "Α, ήταν να
χάνης το μυαλό σου !

"Η άνάμνηση της πένθιμης αυτής
εικόνας τόν έκανε να ξεχνά τόν πόνο
του.

— "Ηταν φρικτό, εξακολούθησε, μα
ήταν μαζί κι' ώρατο, κύριε Γιώργο.
Κι' εκατό χρόνια αν ζούσα, δέ θα λη-
σμονούσα αυτό που αίστάνθηκα, όταν
είδα τόν άρχιστράτηγο πεζό, να γυρίζει
μόνος του στα χαρακώματα, άνάμεσα
στοις λόχους και σις πυροβολαρχίες.

"Εσφιγγε τά χέρια των πληγωμένων,
έδινε θάρρος σιους πυροβολητές κι'
όλο κοίταζε προς το μέρος του Ρον-
κούρ. "Ηταν συλλογισμένος κι' άνήσυ-
χος και θαρρώ πώς τόν άκούω άκόμη
να λέη : « Κουράγιο, παιδιά μου, κου-
ράγιο !... Πρέπει να μείνουμε έδώ, ως
τόν τελευταίο... "Εγώ, σάς το λέω, δέ
θα φύγω. Δέ θ' άφίστε το γέρο στρα-
τηγό σας μοναχό !... » "Α, τί λεδέντης
άνθρωπος, κύριε Γιώργο !

— Γιá ποιόν λές, Μαυρέκ ;

— Γιá τόν Κανρομπέρ, γιá ποιόν άλ-
λον !... Δέ λέω βέβαια γιá τόν Μπαζαίν.
Αυτός ούτε φάνηκε όλη την ήμέρα.
Ταύλάχιστο να μάς έστειλε ενισχύσεις !
Μά δέ βαριέσαι ! "Όλα τά πράγματα
σώνονται. Σώθηκαν οι σφαίρες, σώθη-
καν οι τροφές... Οι Γερμανοί έφτασαν
άπάνω μας σά λύκοι... Καθώς εφώτιζε
τόν κάμπο ή πυρκαϊά του Σαίν-Πριό,
φαινόταν ναρχωνται χιλιάδες... Θά
μάς περικύκλωναν. "Επρεπε να ύπο-
χωρήσουμε. Είδα τόν καίμενο το Στρα-
τάρχη μας να τόν τραβούν οι άξιωμα-
τικοί του "Επιτελείου του, γιá να φύ-
γουν... Οι ίππείς του Μπαράγγ έζε-
ψαν τ' άλογά τους στα κανόνια μας,
γιατί τά δικά μας είχαν σκοτωθγ, και
ξεκινήσαμε... "Εμπλεξα με κάτι στρα-
τιώτες του 4ου πεζικού. Πού να έδλε-
πες ! Οι λόγχοι τους ήταν κόκκινοι
άπ' το αίμα... "Εγώ ακολουθούσα τη
φτωγή μου "Υδόννη. Νά την έδλεπες
πώς χοροπηδούσε πάνω σε σωρούς από
πτώματα και συντρίμια ! "Εκείνη τη
στιγμή, μιá σφαίρα με βρήκε στη γάμ-
πα... Μοδ φάνηκε σά να μουδωσαν
μιá καμτσισιά.

Σταμάτησε να πάρη άναπνοή. "Ενα
βογγητό τουφγχε άπ' το στηθος.

— Ποδ τόν είδες την τελευταία φορά ;
ρώτησε ο Γιώργος.

— Τό συνταγματάρχη ;... Την τελευ-
ταία φορά τόν είδα, την ώρα που ή
μεραρχία του Μπαράγγ ήθελε να κάμη
έφοδο, μα δέν είχε σφαίρες. Μάς
φώναξε :

— "Α, να !

Πώς άναγνωρίζει κανείς, λησμονη-
μένα σε μιάν άκρη της μνήμης, τά παλιά
αυτά βιβλία, που μάς βασιάνισαν τόσες
ώρες το παιδικό μας κεφάλι κι' έδά-
λαμε τόσα σημάδια σις σελίδες τους
με το μολύδι.

"Ο Μίμης άραδιάζει κι' άλλα. Παλιές
γνωριμίες, παλιές αγάπες. Μά μάς άνα-

Ο ΞΑΔΕΡΦΟΣ ΜΑΣ Ο ΜΙΜΗΣ

[Συνέχεια και τέλος, 18 σελ. 387]

Τό ήξερε, γιατί, χρόνια τώρα, έρχό-
ταν κάθε φθινόπωρο, μάς έφερνε λίγη
άπ' τη μελαγχολική χαρά που έχουν
τά παιδιά αυτή την εποχή, λίγες γλυ-
κές άναμνήσεις, κι' ύστερα έφευγε πάλι
παίρνοντας μαζί του τά βιβλία της χρο-
νιάς και τις ευχές μας.

Και κείνο το χρόνο τά ίδια. "Ακόμη
δέν είχαμε πάρει καλά-καλά έδηση πώς
ήρθε το φθινόπωρο, πώς άνοιξαν τά
σχολεία, να τος ο Μίμης εν' άπόγεμα.

Εαφνιαστήκαμε. Μά τόσο νωρίς άνοι-
ξαν φέτος τά σχολεία ;

"Οχι, δέν είναι νωρίς. Και φέτος
άνοιξαν όπως και πέρσυ. Μόνο που
φέτος άργεί να χειμωιάση.

"Ετσι είναι. Κι' όμως τό άνοιγμα των
σχολείων, έπειδή είναι κάτι που τώρα
πια δέν μάς ενδιαφέρει, έρχεται πάντα
τόσο άναπάντεχα και μάς φαίνεται σαν
πρώρο. Μά τά παιδιά που τό περιμέ-
νουν τόσον καιρό και μετρούν τις ήμέ-
ρες, δέν τό βρίσκουν καθόλου έτσι.

— Καί σε ποιά τάξη πάς φέτος, Μίμη ;
— Στην πρώτη Γυμνασίου.

"Ηταν τόσο συνειθισμένος σ' έπαίνους,
ώστε περίμενε με βεβαιότητα τά έπι-
φωνήματα και τά θαυμαστικά που άκο-
λούθησαν την άπάντησή του. Τόν πο-
νηρό ! Με πόση ίκανοποίηση γελοούσε.
Σά να είρωνευόταν λιγάκι την έκπλη-
ξή μας.

Φέτος είχε περισσότερα λόγια. Δέν
έδλεπε το λόγο, γιατί να ξαφνίζομαστε
και να του δίνουμε συγχαρητήρια. Περ-
νούσαν τά χρόνια, περνούσαν κι' οι
τάξεις. Μήπως αυτός τις πηδούσε ;

Είχε δίκιο. Μά πού να τό συνη-
θίση κανείς πώς ο Μίμης, που χθές
άκόμα φορούσε ποδιές, πήγαίνε τώρα
στο Γυμνάσιο ! "Η μητέρα τόν κοιτάζει
ώρα πολλή.

— Φαντάσου τώρα, λέει ύστερα, τό
Μίμη ύστερ' από τέσσερα χρόνια φοι-
τητή !

"Ε, ή μητέρα βιαζόταν πολύ. Τέσ-
σερα χρόνια- ήταν ένας λόγος. Κι' ως
τότε ο Μίμης θα είναι άντρας.

— Και τί βιβλία χρειάζεσαι φέτος ;
"Ο ξάδελφός μας βάζει το χέρι στην
τσέπη και βγάξει ένα χαρτί, μιá ση-
μείωση. Ρίχνει μιá ματιά.

— Πρώτα πρώτα, θέλω "Αρριανό !
μου άπαντά.

— "Α, να !

Πώς άναγνωρίζει κανείς, λησμονη-
μένα σε μιάν άκρη της μνήμης, τά παλιά
αυτά βιβλία, που μάς βασιάνισαν τόσες
ώρες το παιδικό μας κεφάλι κι' έδά-
λαμε τόσα σημάδια σις σελίδες τους
με το μολύδι.

"Ο Μίμης άραδιάζει κι' άλλα. Παλιές
γνωριμίες, παλιές αγάπες. Μά μάς άνα-

φέρει και μερικά άγνωστα, νεοτυπω-
μένα, που σιόν καιρό μας δέν όπνηχαν.

— Αυτά, Μίμη μου, δέν τάχουμε.
Είναι νέα.

Και, δέν ξέρω γιατί, τό λέμε αυτό
με κάποια μελαγχολία.

"Όπως κάθε χρόνο, εκεί μπροστά
στο Μίμη, θα ταράξω την ήσυχία του
μικρού μου παλιού σεντουκιού, όπου
άπό χρόνια τώρα κοιμούνται μαθητικά
βιβλία, τετράδια, σημειωματάρια. "Ενα
ένα, πέρουν τά βιβλία άπ' την ήσυχγ
γωνιά τους και τά παραδίνω στο Μίμη.
Μερικά έχουν περάσει κι' άπ' τά χέ-
ρια της άδ'ορφης. Αυτό φαίνεται άπ'
τό προσεχτικό ντύσιμο με τις μπλε κολ-
λες και τις άσπρες έτικέτες. Μέσα σις
σελίδες τους ίσως θα φυλάνε και κα-
νένα ξερό πατημένο λουλούδι.

"Ο Μίμης τά μαζεύει, τά παίρνει
κάτω άπ' τη μασχάλη του, μάς χαί-
ρειτ' και φεύγει. Μόλις περάση την
ζώπορτα και βρεθγ στο δρόμο, βάζει
άμέσως την τρεχάλα.

Γιατί άραγε τρέχει έτσι χαρούμε-
νος ; Γιατί νιώθει πώς πήρε μαζί του
τά βιβλία της χρονιάς, που θα του
κάνουν συντροφιά όλο το χειμώνα ; "Η
γιá να βρή γρηγορώτερα τους φίλους
του να παίξγ ;

"Αδιάφορο. "Εμείς τόχουμε συνειθί-
σει τ' αγαπημένο αυτό παιδί, που κάθε
χρόνο, μόλις δροσίσει τ' άγεράκι και
τά πρωτοδρόχια ξεπλένουν τά φυλλώ-
ματα, έρχεται και μάς φέρνει λίγη
άπ' τη μελαγχολική χαρά αυτής της
εποχής, λίγες γλυκές άναμνήσεις, κι'
άμέσως φεύγει τρεχάλα, παίρνοντας μα-
ζί του τά βιβλία μας και τις ευχές μας.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ

Μου λέν πώς πάντα στο πλευρό μου
έχω ένα σύντροφο, βοηθό :
το φύλακα τον "Αγγελό μου,
όπου βρεθώ κι' όπου σταθώ

Αυτός, μαζί με τη μαμά μου,
με προφυλάει άπ' τά κακά,
τη νύχτα ξαγρυπνά σιμά μου,
μου φέρνει όνειράτα γλυκά.

Μ' αγάπη, θέλει να με βλέπει
νάμαι καλό πάντα παιδί,
γι' αυτό να προσπαθώ έγώ πρέπει
ποτέ κακό να μη με ίδγ.

« Όταν θα κάνω καμιά πράξη,
μου λέν, κακή, καμιά φορά
άπό κοντά μου θα πετάξει
με τά κατάπτρα του φτερά

Μά έγώ πολύ θέ να προσέχω
τόν "Αγγελό μου να εδχαριστώ,
κοντά μου πάντα να τόν έχω
φύλακα, σύντροφο πιστό !... »

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 47^{ΟΝ} ΕΤΟΣ 1925 ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1925

Τὸ σπῖτι μας δὲν μᾶς χωρεῖ! — Ἀνάγκη νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλὰ χωρὶς ναυξήσῃ τὸ νοῦν... — Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; — Τὸ «Δελφινάκι». — Ἡ «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμά». — «Στὴν Ἑξοχὴ» τῆς Κυρὰ Μάρθας. — Πολλὰ καὶ διάφορα. — Τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου.

Πῶς κάθε χρόνο αὐτὸν τὸν καιρὸ, σὰς προσκαλῶ σήμερον νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν γιὰ τὸ 1925. Εἶναι τὸ 47^{ον} ἔτος μου. Τρία ἀνύμνη καὶ γιορτάζω Πεντηκονταετηρίδα! Συλλογίμαι τώρα μὲ περηφάνεια πῶς κανένα περιοδικὸν στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔφθασε ποτὲ σὲ τόσο βιβλιογραφικήν. Μὰ συλλογίμαι ἀκόμα μὲ περισσότερη, καὶ πῶς κανενὸς περιοδικοῦ τὰ γρηγορήματα δὲν ἐστάθησαν ποτὲ τόσο ἀκριβῆ, τόσο νεανικά σὰν τοῦ δικοῦ μου. Φτάνει νὰ δώσῃ κανεὶς μιὰ ματιὰ σὶν τὸν

τόμο αὐτὸν ποὺ εἶναι σχεδὸν τελειωμένος, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ: Καλὸ χαρτί, λαμπρὸς τύπος, θαυμάσια ὕλη, περίφημες εἰκόνες καὶ κίνηση ζωηρότατη, πιδ ζωὴ παρὰ ποτὲ!

Γιὰ νὰ χωρῇ ὅλη αὐτὴ ἡ κίνηση, ἀναγκάστηκε, τὰ τελευταῖα χρόνια, νὰ κάμω τεράστιες τρεῖς τελευταῖες μου σελίδες. Πάλι δὲν τὴν χωροῦσε! Ἀναγκάστηκε νὰ τυπώσῃ τὰ περισσότερα πράγματα μὲ τὰ πιδ ψιλά στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν, μὲ τῶν ἑξῆ σιγμῶν. Πάλι δὲν χωρεῖ! Καὶ πάντα ἕνα πλῆθος πράγματα μένουν... γιὰ τὸ ἐρχόμενο: Κομμάτια τῆς Σελίδας, Μικρὸς Ἀγγελίης καὶ προπάντων Ἀλληλογραφία! Τί μεγάλη κίνηση! Ποτὲ δὲν εἶχα τόση. Καὶ ὅλο μεγαλώνει: Ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα...

Εἶναι βέβαια τὸ καλύτερον σημάδι γιὰ τὴν ἀκμὴ καὶ γιὰ τὰ νεῖα τοῦ παλίου, τοῦ γέροντος αὐτοῦ περιοδικοῦ. Ἀλλὰ μᾶς γενεῖ καὶ τὴ σκέψη: πῶς μπορεῖ νὰ περιοριζέται, νὰ δεσμεύεται, νὰ συνθλίβεται αὐτὴ ἡ κίνηση, αὐτὴ ἡ ζωὴ ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ παντοῦ; Εἶναι ἀνάγκη, μεγάλη ἀνάγκη, νὰ μεγαλώσῃ πιδ αὐτὸ τὸ περιοδικόν, νὰ ποικιλήσῃ ἀκόμα σελίδες τόπο, εὐρυχωρία, ἀέρα. Ναί, ἀέρα! Δὲν σὰς φαίνεται σὰ νὰ σφυρῶμε, στρουμπωμένοι τόσοι ἄνθρωποι σ' ἕνα σπῖτι τόσο μικρὸ; Ἀλλὰ πῶς, μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσε νὰ μεγαλώσῃ;

Νὰ σὰς τὸ πῶς ἐγώ: Τώρα ποὺ τελειώνει τὸ ἔτος μας καὶ ἀρχίζει τὸ νέον, — ὁ νέος τόμος, τὰ νέα μυθιστορήματα κτλ. — σὲς νὰ μὴν ἀρκεσθῇτε νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν σας, πρᾶγμα ποὺ πάντα θὰ τὸ κάνατε, παρὰ νὰ κοιτάξετε, νὰ φροντίσετε νὰ μὴν κάμετε ἀκόμα ἕνα συνδρομητὴ. Διαπλάστετε ἑαυτοὺς: Τελείωσε! Ὁρᾶτε τὴν «Διάπλασιν» σας τόση καὶ ἄλλη τόση. Δὲν φροντίζετε; Μὴν περιμένετε 12 καὶ 16 σελίδες ποτὲ. Γιατὶ θὰ πρεπε νὰ ξήσω τὴν συνδρομὴν.

καὶ καθὼς ξέρετε, τὴ συνδρομὴν δὲν τὴν ἀξάνω παρὰ δταν μὴν τὸ ἐπιβάλλουν καὶ μένα ἄλλες αἰδήσεις, τοῦ Τυπογραφείου κτλ. Μόνον δηλαδὴ ἀπὸ ἀναπότρεπτη ἀνάγκη.

Κι' ἐπειδὴ, γιὰ τὴν ὥρα δὲν παρουσιάζεται τίποτα τέτοιο, ἀφίνω τὴν συνδρομὴν καὶ γιὰ τὸ 1925 ὅπως τὴν αὔξησα πρὸ ὀλίγον: Πενήντα δραχμὲς γιὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ 10 σελίνια γιὰ τὸ Ἑξωτερικόν. Τρεῖς λεπτομέρειες τις βλέπετε στὴν προμετωπίδα τοῦ φύλλου. Πῶς σιέονται χρήματα, τὸ βλέπετε σὲ τελευταῖον Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ. Ἡ Ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ εἶναι πάντα ὁ ασφαλέστερος τρόπος. Τώρα λοιπὸν περιμένω τὴν ἐπιταγὴν σας. Καὶ μαζί, ἢ λίγο ἀργότερα, δταν θὰ μπορέσετε τέλος πάντων, περιμένω καὶ τὴν ἄλλη, μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ νέου συνδρομητοῦ ποὺ θὰ μὴν κάμετε. Σύμφωνοι; Τὸ ἐλπίζω!

Ἀκοῦστε τώρα τί καὶ τί σὰς εἰσιμάζω γιὰ τὸ 1925. Καθὼς σὰς εἶχα πῆ ὡς ἐνδεχόμενο, τοὺς «Βαπτιστικούς» τοῦ Ναπολέοντος», θετικὰ τώρα, θὰ τοὺς διαδεχθῇ

“ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ,”

ἔργο καὶ αὐτὸ τοῦ Danrit, συνέχεια καὶ τέλος τῆς «Ἱστορίας μιᾶς Στρατιωτικῆς Οἰκογένειας» αὐτοτελὲς ὅμως μυθιστόρημα, ἀνεξάρτητο, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀπολαύσῃ καὶ χωρὶς νὰ γινῇ διαβάσει τὰ δυὸ προηγούμενα. Σκεπτόμενον νὰναβάλω γι' ἀργότερα τὴ δημοσίευσή του, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ὅλο στρατιωτικὰ καὶ πολεμικά, ἀν' ἔβρισκα κατὰ καλὺτερον γιὰ φέτος. Ἀλλὰ πρῶτον ποὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ «Δελφινάκι» δὲ βυῖκα! Ἐπειτα αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο «πολεμικόν» σὰν τὰ ἄλλα. Σχεματίζει. Στὴν ἀρχὴ μόνον ἔχει τὴν συνέχεια τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870 ποὺ λαβαίνει μέρος σὰν ἐθελοντὴς καὶ ὁ μικρὸς μας Γιώργος Καρδινιάς. Ὁ πόλεμος τελειώνει καὶ τὸ παιδί μπαίνει τότε στὴ σχολὴ τοῦ Σαιν-Σύρ. Ἡ σχολικὴ αὐτὴ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἐπεισόδια ἐνδιαφέροντα καὶ τερπνότητας. Ὁ Γιώργος ὕστερα βγαίνει ἀνθυπολοχαγός, κατατάσσεται σὶν τοὺς πεζοναύτες, γίνετα «Δελφινάκι» καὶ φεύγει εὐθὺς γιὰ τὴ Σενεγάλη.

Ἐξαιρετικὲς καὶ περιέργες εἶναι οἱ περιπέτειες ποὺ τὸν περιμένουν ἐκεῖ, σὶν ἀγῶνα του μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς, μέσα σὲ μιὰ πλούσια φύση, ὠρεῖα καὶ γεμάτη μυστήρια. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, τὸ Δελφινάκι μας γυρίζει πάλι στὴ Γαλλίαν ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναφύγῃ σὲ λίγο, γιὰ καινούργια ἀποικιακὴ ἐκστρατεία, σὶν Ἀνιάμ, σὶν βάθη τῆς Γινδοκίνας. Καὶ πολεμῶντας μ' ἕν' ἀπόσπασμα, γιὰ νὰ σώσῃ κάποιον Γάλλο, οἰκογενειακὸν τοῦ φίλου, ποὺ εἶν' αἰχμάλωτος τῶν Ἀναμιτῶν, γνωρίζει τὴ χώρα τους, τὰ ἴδη, τὰ ἔθιμά τους, ἀγνωστα πράγματα καὶ περιεργότατα. Τέλος ἐλευθερώνει τὸ φίλον του, γυρίζει στὴ Γαλλίαν καὶ παντρεύετα τὴν κόρη του.

Βλέπετε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν, οἱ τὸ «Δελφινάκι» εἶναι μᾶλλον ἕνα ταξιδιωτικὸν παρὰ ἕνα πολεμικὸν μυθιστόρημα. Ἀλλὰ τί ὠραῖο! Ὁραῖότερο ἀπ' ὅλα τῆς σειρᾶς αὐτῆς, περιπετειώδες, ποικιλοπρόσωπον καὶ διδακτικότερον. Ἀς προσθέσω οὖν τὸ συνοδεύον ἐπὶ τὰς λαμπρὰς καὶ περιέργες εἰκόνες καὶ οἱ τὸ μεταφράζει καὶ αὐτὸ ὁ διαλεχτός μου συνεργάτης κ. Μιχ. Δ. Στασινοπούλος.

Καὶ τὴν «Ἀνθούλα» τί θὰ τὴ διαδεχθῇ; Κάτι ἀνάλογο, ἐπίσης ὠραῖο, ἴσως καὶ ὠραιότερο:

“Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΘΩΜΑ,”

θαυμάσιο οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα, γραμμένον καὶ αὐτὸ ἀπὸ γυναῖκα, τὴ Γαλλίδα Κα Colombe, βραβευμένον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ἐν' ἀριστοῦργημα τέλος πάντων, τερπνόν, τρυφερό, συγκινητικὸν καὶ παιδαγωγικόν, γιὰ κορίτσια καὶ γι' ἀγόρια, γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους...

Τὸ δημοσίευσεν καὶ ἄλλη φορὰ, σ' ἕναν παλιὸν μου τόμον, ποὺ ἔχει ἐξαντληθῇ ἀπὸ χρόνια. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ πατέρες καὶ μητέρες, ποὺ εἶχαν διαβάσει τὴν «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμά» δταν ἦσαν μικροὶ καὶ τὴ θυμόνταν μὲ συγκίνηση, μὴν τὴ ζητοῦσαν ἐπίμονα γιὰ νὰ τὴ δώσουν καὶ στὰ παιδιά τους, ἀποφάσισα τώρα νὰ τὴν ξαναδημοσιεύσω. Ἐννοεῖται ὅμως οἱ ἡ παλιὰ ἐκδοὺς μετὰφραση, σὲ γλῶσσα ποὺ δὲν συνεθίζετα πιδ σήμερον, θὰναθεωρηθῇ καὶ εἴσῃ ἡ «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμά» θὰ παρουσιασθῇ σὰν καινούργιον ἔργο, σημερινόν.

Περὶ τὸ νὰ σὰς πῶ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τὸ καὶ νὰ σὰς τὴ συστήσω ἀκόμα. Ρωτήστε κανένα μεγάλο, ποὺ νὰ τυχὲν νὰ τὸ διαβάσει τότε, καὶ θὰ σὰς πῇ τί εἶναι καὶ τί ἀξίζει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα. Στοιχηματίζω μάλιστα πῶς θὰ θυμῶται ἀκόμα καὶ μὲ τί λόγια διαλαλοῦσε σὶν τοὺς δρόμους ὁ Γερο-Θωμάς τοὺς χάριτους μύλους του:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
Γιὰ νὰ σὰς πάρῃ ἡ μαμμὰ
Μύννυλους τοῦ γερο-Θωμά!

Ἀς ἔλθουμε τώρα καὶ στὰ μικρά μας. Ἀ, δὲν πρέπει νὰ μείνουν παραπονεμένα καὶ αὐτὰ τὰ καλὰ παιδάκια! Φέτος εἶχαν τις «Ψευτιὲς τοῦ Μυγχαλίου». Τοῦ χρόνον

θὰχουν κατὰ τί ἀκόμα πιδ παιδικόν, ἀκόμα πιδ κατάλληλον γιὰ τὴν ἡλικίαν τους: Ἡ Κυρὰ-Μάρθα πάλι θὰ τὰ δειγνῇ

“ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ,”

καὶ μὲ μιὰ δημοφῆ ἱστοριοῦλα, συνοδευομένη ἀπὸ δημοφῆς εἰκόνες, θὰ τοὺς δείξῃ ὅλη τὴν ἐξοχικὴν ζωὴν καὶ θὰ τοὺς μάθῃ ἕνα σωρὸν πράγματα...

Τὰλλα πιδ τὰ ξέρετε: Ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολουθήσῃ τις «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές» του ποὺ ἀνέκαθεν σὰς ἐνθουσιάζουν· πολλὰ καὶ διάφορα μὴν εἰσιμάζουν οἱ ἄλλοι μου συνεργάτες, παλίοι καὶ νέοι, — διηγήματα, ποιήματα, θεατρικά κτλ. — θὰ γίνουν πάλι ὅλοι οἱ τακτικοὶ Διαγωνισμοὶ καὶ θὰ ἐπαναληφθοῦν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἑτακτοὺς, ἄλλοι μάλιστα ἀπὸ κείνους ποὺ κάναμε φέτος, γιὰ τὴν ποιητικὴν.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ χρόνο, ἐλπίζουμε νὰ κάμουμε καὶ κατὰ ἄλλο, ὁλοκληρῶν ἑτακτο, ποὺ θὰ φέρῃ ἐποχὴ: τ' Ἀποκαλυπτῆρια τοῦ Μνημείου σὶν τὸν Πόλεμον. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ σὰς μόνον ἐξαρτᾶται. Ἄν ἐνεργήσῃτε μὲ ζήλον καὶ μὲ τοὺς τρόπους ποὺ σὰς εἶπα προχθὲς στὴν Προκήρυξιν τοῦ Ἑορταίου, τὸ μνημεῖον θὰ γίνῃ γρήγορον, ἐντὸς τοῦ 1925, καὶ μιὰ ὥρα ἡμέρα, ἴσως καλοκαιρινή, ἴσως φθινοπωρινή, θὰ βρεθῇ στὴν εὐχάριστη θέσιν νὰ καλέσουμε τὸν κόσμον καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε τὸ ἔργον μας τελειωμένον. Τί ὥρα γιορτὴ ποὺ θὰ εἶναι!

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Βλέπετε οἱ πολλὰ ἔχετε νὰ κάμετε φέτος. Καὶ βέβαια θὰ ἀρχίσετε μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας. Μὴν ξεχνᾶτε τὸ ἀξίωμα: Τὸ πρῶτον κατῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴν τῆς Ἀνθούλας, ὁ Γιάννης ἀνατινάχθηκε καὶ, τρέχοντας, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτὴν σπιτάκι.

Μπα! τί ἐσήμαινε πάλι αὐτό; Ἄν δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ τῆς Ἀνθούλας, γιατί ἐρχόταν τὴ νύχτα; Γιὰ νὰ τὴν κατοπτέυσῃ ἴσως; Γιὰ νὰ ἰδῇ τί κάνει; Μὰ τί λοιπὸν ἐνόμιζε πῶς ἔκανε;...

Ποτὲ τῆς δὲν ἀιστάνθηκε τόση ταραχή. Ἡ ἀγρύπνια καὶ ἡ λύπη ἔκαναν τὰ μάγουλά της χλωμά καὶ τῆς ἀφαιρούσαν τὴν ὄρεξιν. Ἐκανε μεγάλες προσπάθειες, ἀληθινὰς ἀγῶνες, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα ὁ πατέρας της καὶ τὴ ρωτήσῃ τί ἔχει. Οἱ πατέρες ὅμως δὲν εἶναι τόσο ἀνοιχτομάρτες σὲ τέτοια ἔρωτες οἱ μητέρες καὶ ἡ Ἀνθούλα εἶχε χάσει τὴ δικὴν της πρὸ πολλοῦ...

Κάθε νύχτα ἀφσγκράζονταν καὶ ἐκοίταζε μὴν ξανάρθῃ ὁ Γιάννης. Μιὰ-δυὸ φορὲς ἄκουσε βήματα στὴν ἀμμο καὶ τρεῖζματα στὰ κλαδιά τῆς βελανιδιάς· μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Μόνον ἀπὸ τοὺς χτύπους τῆς καρδίας της καταλάβαινε πῶς ὁ Γιάννης ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ νύχτα τὸν τυλίγει μὲ τὸ σκοτάδι της. Ἡ Ἀνθούλα ἔμενε σὶν παράθυρον ὡς ποὺ χανόταν ὁ κρότος τῶν βημάτων...

Ὁ Φραντὴς ἀνέβαλλε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ δώσῃ τὴ δυσάρεστη ἀπάντησιν στὴ μητέρα τοῦ Δημήτρη. Ἐπίστευε πῶς μπορούσε σὶν ἀναμεταξὺ νὰλλάξῃ γνώμην ἢ Ἀνθούλα. Τὰ κορίτσια, ἔλεγε, ἀλλάζουν τόσο εὐκολὰ! Ὁ Δημήτρης λοιπὸν, μὴ λαβαίνοντας ἀπάντησιν, πῆγε ἕνα δειλινὸν σὶν σπιτάκι τοῦ Φραντῆ καὶ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἡ Ἀνθούλα ὅμως ποὺ γινώριζε τὸ ἀμάρτιον του, εἶπε σὶν πατέρα πῶς τὸ ἴδιον ἔκείνο βράδυ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ σὶν τὴν μητέρα πῶς ἡ πρότασίς του δὲν ἔγινε δεκτὴ.

— Δὲ μάρτεσαι νὰ κοροϊδεύω τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ πρόθεσιν. Ποτὲ δὲ θὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Δημήτρη καὶ πῆς του τὸ νὰ τὸ ξέρῃ.

Ὁ νέος μῆλκε μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη· ἀπόρησε ὅμως δταν εἶδε τόσο ἀλλοιώτικὴν τὴν Ἀνθούλα.

— Μὴν εἶναι ἀρρωστής; ρώτησε τὸ Φραντῆ.

— Ναί... δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὰ... μὰ θὰ τῆς περάσῃ... ἀποκρίθηκε μασσημένα ὁ δασοφύλακας.

Καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν συνοπφῇ στὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ δάσους ποὺ θάκανε σὲ λίγο.

Ὁ Δημήτρης δὲν ἐτόλμησε νὰ ρηθῇ, ἀν καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀνθούλας.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἐφυγαν πρὸς μεγάλην

ἀνακούφισιν τῆς κόρης· πήγαιναν καὶ οἱ δυὸ σιωπηλοὶ, σὰ νὰ μὴν τολμοῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴ σκέψιν τους...

Ἦστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥρα, ὁ Δημήτρης, μὴ μπορῶντας πιδ νὰ βαστάξῃ, ρώτησε δειλά:

— Ἐ, λοιπὸν; ἔκαμες λόγο τῆς Ἀνθούλας γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπε ἡ μητέρα μου;

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποκριθῇ ὁ Φραντῆς.

— Ναί, εἶπε, μιλήσαμε μὲ τὴν κόρη μου.

— Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί σοῦ εἶπε;

Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολὸν νὰ τοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν! Συλλογίστηκε τί εὐτυχισμένη ποὺ θάταν ἡ Ἀνθούλα ἀν ἔμπαινε νύφη σὶν πλούσιον ἔκείνον χωριατόσπιτον. Θυμήθηκε τὸν κακὸν θάνατον τοῦ λίγου ἔλειψε μιὰ φορὰ νὰ τοὺς πετάξῃ σὶν δρόμον... Μιὰ τέτοια περιουσία ἦταν τώρα στὴ διάθεσιν τῆς κόρης του καὶ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν, ἕνας νέος καλὸς καὶ ἄξιος. (Ἀκολουθεῖ)

Γιατί δὲν πιστεύω βέβαια καὶ νὰ μιλήσῃ αὐτὴ τὴν ψυχρὴ σχολαστικὴ γλῶσσα πού με ἀχειρίζεσαι στὰ γράμματά σου.

Ἡ Μονταίν μὲ γράφει: «Πολὺ ὥραία ἡ ἰδέα νὰ στηθῇ προτερὴ τοῦ Πολέμου. Πολλὰς Διαπλάσεις πού εἶδα, εἶναι εἰσαγωγὴ νὰ δοθῇ σὺν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐκτέλεσιν. Περιμένουμε λοιπὸν νὰ προκηρυχθῇ ὁ ἔβρανος, γιὰ νὰ κάμουμε ἑπιτροπὴ καὶ νὰ ἐνηργήσουμε ὅπως πρέπει. Θάξωμε καλὰ ἀποτελέσματα». Ἐμπρός λοιπὸν! Ὁ ἔβρανος ἐπροκηρύχθη. Κάμετε ὅ, τι πρέπει.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἐξουσία καὶ εἰς ἐξῆς: Καμέλια, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Καπετὰν Γιάννης, Ἀφροσμένο Κῦμα, Γαλαξίας (πὺρ σὺν ἐρώτησὶ τοῦ ἀπαντῶ ναι), Δέλια καὶ Σ. Δάφνης. — Ἐξέτελεσεν τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Βενετοπούλαν (σωστὰ) ἡ Κάμ. μὲ γράφει πάλι γιὰ τὴν φίλιν σας, γιὰ τὴν κουβένταν σὺν σχολεῖν καὶ γιὰ τὰ σχέδιά σας, νὰ μὴν ξεχάσετε, ἀνάμεσα στὰλλα, καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου) Διανγὴ Νοῦν ἔλαβα, μὰ γιατί;) Μπερμπαντάκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, συμμορφώθηκα) Σμύρνης Καίμων (γιὰ ὅλα αὐτὰ πού συμβαίνουν, λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; δὲν ἐπεμβαίνω στὰ ἰατρὰ τῶν Συλλόγων) Ναυτικὸν (ἔστειλα) ἀφοῦ δὲν δημοσιεύθηκα ἀκόμα αἱ λύσεις, δὲν πειράζει ἀνὰ πέρασιν ἢ προθεσμίαν, στείλει τας) Πολύμηνιν Ὀδυσσεά (ἔστειλα) αἱ, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸνομα ἀπὸ τότε πού ἔστειλα τὸ φύλλο στὴ Βρατλία ὁ ἔβρανος, καθὼς εἶδες, ἐπροκηρύχθη) Πονὶ τῆς Καταιγίδος (συμφωνῶ) θὰ ἔγραφε γι' αὐτὸ ὁ κ. Φαίδων, ἀλλὰ δὲν εἶχε τόπο στὰ δυὸ τελευταῖα φύλλα, ἴσως γράφει σὺν ἐρχόμενῳ) Πληγωμένο Περιστερί (βεβαίως) ἀπέναντι σὲ κάθε Ἀσκήσιν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ λύσις) Σοφολογιώτατος (μὰ δὲν ἀδίασας ὁδηγὸ; αἱ λύσεις γράφονται σὲ ἰδιαίτερον χαρτί, λυσόχαρτο λεγόμενον καὶ πωλούμενον σὺν γραφεῖ μου) Μούσαν (πολὺ δύσκολο, γιατί δὲν εἶναι μόνο τὸ δικό σου; ἀλλὰ 100 κομμάτια περιμένουν μὲ τὴν ὕψιν ἀξιώσεις 15 τώρα ἐπὶ 100, πόσα λεπτὰ κάνουν, πόσες ὥρες καὶ πόσες ἡμέρες; ἀνάγκη λοιπὸν νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφαση καὶ νὰ περιμένῃς) Δὸν Κιχώτης (ναί, δὲν ἔχουν ἐσὺ κάποιον ἄλλον, πού δὲν τὸν θυμοῦμαι τώρα, μὲ ἔστειλε νὰ διαβάσῃ τὰ ἔργα κάποιου φίλου τοῦ καὶ ἔβαλε ἀπὸ κάτω «Δὸν Κιχώτης» χωρὶς νὰ τοῦ ἔχει ἐγκριθῇ) Μικρὸν Καλλιτέχνην (τὸ ψευδώνυμό σου «ἐλθῇ» τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ θὰ τὸ ἀνανέωσῃς) Ἰδιαίτερα «τετραδιάμια» γιὰ Πνευμ. Ἀσκήσεις δὲν ὑπάρχουν γράφονται σὲ κοινὰ, μεγάλα τετράδια, τόσο μεγάλα γράμματα δὲν βάζω σὲ Μ. Ἀγγελλίαν) Δορέτταν (χαίρω πολὺ γράφῃς μου) Ὁραίαν Δύσιν (β. ἀδελφὸν ἔστω λα) Σειμίρμιν, Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνος κτλ. κτλ.

Φασκαμιάν, Κῦμα τοῦ ἔβρανος, Πασχαλιάν, Γ. Ἰωάν. (ἔστειλα.) Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, θάπαντῇσιν σὺν ἐρχόμενῳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Ἰανουαρίου.)

721. Δεξιόγραφος
Φωτιά γιὰ γούστο βάλλανε
Σ' ἀντωνυμία γνωστὴ
Κι' ἕναν κακοῦργο κάμανε
Θαλασσινὸ ληστή.

Βαρώνος Μυχαίου

722. Μεταγραμματισμός
Ἀλλάξα τὸ πρῶτο γράμμα
Τοῦ μεγάλου ποιητῆ
Κι' εἰδ' ἄμεσος—δὲς τί θάμμα!
Ἀπ' τὴν τράπουλα χαρτί.

Ποντὶ τῆς Καταιγίδος

723. Μεταγραμματισμός μετ' Ἀναγραμματισμοῦ
Μὲ τὸ Μι' μαὶ μὴ θεᾶ
Κι' ἄλλῃ κάνω μὲ τὸ Τά,
Ποῦ ἂν τὴν ἀναγραμματίσῃς,
Τι θὲς σὺ θὰ μὲ ρωτήσῃς.

Βωμὸς

724. Αἰνίγμα
Εἶμαι ὄνομα ἀνδρικό
Ἀν τὸ γένος μου ἀλλάξῃς
Καὶ μὲ κάνῃς θηλυκό,
«Ζήτη!» εὐθὺς, θὰ μοῦ φωνάξῃς.
Ὅσο γιὰ τὸ οὐδέτερό μου,
Ἀλλὰ σὸν πληθυντικό,
Στὶς ἀρχαῖες γιορτὲς ψάξε,
Νὰ τὸ βρῇς ἐκεῖ καὶ αὐτό.

Προπολιθεῖσα Σμύρνη

725. Τρίγωνον
* * * * * = Ἀρχ. ποιητής.
* * * * * = Μεταλλόν.
* * * * * = Γεωγραφικόν.
* * * * * = Προστακτικὴ.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. (Καθε ἀστερίσκος συλλαβή.)

Ἀγέροχος Ἀρκὰς

726. Κρυπτογραφικὸν
121814564 = Ὄνομα Ἀγίου.
21464 = Νῆσος.
31464 = Χαϊδευτικόν τοῦ πρῶ-
4531 = Ὄρος. [του.
564 = Νῆσος.
65316 = Πτηνόν.

Ἀστὸν τῆς Ἀνατολῆς

727. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος
— Μίμη, Ἑλλη, Κόστα! ἔλατε
νὰ ἰδῇτε κατὶ, πού δὲν θὰ τὸ εἰ-
δατε στὴ ζωὴ σας.
— Τί, τί;
— Σὰς τὸ εἶπα.

Ὀνειροπόλος τῆς Ἰωνίας

728. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω
καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀγχέμαχον
ὄπλον:

1, Ἀρχαῖος ἀττικός συγγρα-
φεύς; 2, Μέρος τοῦ φυτοῦ 3,
Ποταμὸς τῆς Π. Ἑλλάδος; 4,
Ἰδιότης τῶν σωμάτων 5, Γρό-
φιμον.

Ἡλικὴ Ἀντίς

729. Μικτὸν
πρην-μ-σ-πρηνς — αω-η-εο-αεω
Ἀσπρος Ἀράνης

730. Γρίφος
τι τι τι τι
οἶ P τι τι τι τι
τι τι τι τι
τι τι τι τι
Τοῦρ δμύλου
Θ

Νίκος Ε. Σαφειρτζής

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

731. Métagramme

J' en ai un pot
Rempli ou vide;
J' enleve le chapeau
Et voilà le liquide.

Κοσταντίνος ὁ Παλαιολόγος

732. Homonymes

1. Couleur; 2. Article de
boisson; 3. Petit reptile; 4.
Préposition; 5. Partie d'un
poème.

Tous ces mots ont le même
son.

Ἡλιοτόπιον

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

490. Σιμωνίδης (Σίμων, ἡ,
δὲς.)—491. Χίος· Ἰος. — 492. Κι-
μων· Σίμων. — 493. Ἀλκυή ὑλακή.
494. ΑΡΑΒΙΑ 495 499. Δία
ΡΩΣΙΑ τοῦ Χ: χήρα
ΑΣΙΑ πάχος, χιτών,
ΒΙΑ χορὸς, τροχός.
ΙΑ — 500. Ἀγα-
πᾶτε ἀλλήλους.

(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ
δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω) — 501.
ΑΝΤΙΔΟΠΗ (Ἀνιάρκος, Νοσῶ,
Τάλας, Ἰσχῶς, Δαλῶ, Ὀμάς,
Παράφορος, Ἡμεδαπός.) — 502.
Στὸ ξένο φαί μὴ βαρεῖς ἀλάτι —
503. Ἀριστείδης ὁ δίκαιος (ἄρης
τί δὲς, ὠδή, κέως.) — 504. La
lettre N. — 505. A chaque oiseau
son nid est beau.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑσπ. 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτὰ ἡ λέξεις, μὲ πλῆγαν δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—1466)

Ἐρᾷ Ἡμέρα, ἐμυνηκῆρες; Γεώργιος
Κων... ε, ἡ Μπουκία, τί κάνεις;
Πόνου Δάκρυ, ἀναγνωρισμένον ἀντιρῶ-
σας, σὰς δίδεται ἀπολύτως ἐλευθερία
δράσεως ἀπὸλυτον ἐκμύθιον.
ΑΝΑΜΕΝΕΤΕ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

(ΚΑ'—1467)

Ὁ Διαγωνισμὸς μου λήγει 10 Νοεμ-
βρίου. Σπεύσατε. Σιωπὴς Ἐντυχίας,
δέχομαι ἀλληλογραφίαν σου. Δὲν
ἄνθιμι, συγχώρησε με, ἀλλὰ ἔχασα
τὴν προσηνείαν. Ἀποδοσε τὸ στήν Τρελ-
λα μου καὶ ἐξήγησε μου. Ἄν εἶναι γιὰ
ἀλληλογραφίαν, δεχόμενος εὐχαρίστας.

ΤΡΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—1468)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ
Ἄλτα, Τριανταφ. Μπουκετάν, Τριαν-
ταφυλλένια, Παναγιώτ. Παράν, Ἰπ-
πότης Ὀμήλιος καὶ λοιποὶ Ἰππῶται,
ἀγαγε νὰ περιμένω ἐνὰ τετραδιάμι σας
στον (ΚΑ'—1469) διαγωνισμὸν μου; ;
ἸΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

(ΚΑ'—1469)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ. — 27 Δεκεμβρίου 1924.
Τομοκρατοῦνται τὰ διαπλάσι-
στικά.

(ΚΑ'—1460)

Κόμη Φοίνικα, αὐτὸ πού μοῦλες μὲ
Μ. Ἀγγελλίαν θὰ μοῦ τύλεγε κατὰ
πρόσωπο; Ἰππῶτα τοῦ Μεσαίωνος,
ἀφῆσον πᾶς αὐτὴς τὴν κουταμάρα Σφύ-
ρα Ἀκίωνα, ἀκόμα; Τροπατοῦχος Ἑλ-
λάς, τώρα βγάλες δόνατα;
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΑ'—1461)

ΜΙΜΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ, θάδεκα πολὺ τὴν διευ-
θύνει σας; νὰ περιμένω;
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΑ'—1462)

ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΑΥΓΗ, εὐχαριστῶ ἔστειλα.
ΒΕΝΕΤΟΠΟΥΛΑ

(ΚΑ'—1463)

Ανατάλλασσεν Μ. Μ. μὲ ὅλες καὶ
ὅλους. Δοῖς: Κυρομένης 3 Πάροδος
Ἀσκληπιοῦ Ἀθηνῶν.

ΛΙΛΙ, ΓΚΡΑΖΙΕΛΑ, ΛΟΡΕΤΤΑ

(ΚΑ'—1464)

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, χέ, χέ, χέ, ὦρατα
μὰς ἀνακαλύψες! Ἐ, ναι, λοιπὸν
εἴμαστε ἡ Βροχὴ καὶ Ἀναστασιᾶδου.

ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΑ'—1465)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΤΟ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ
Ὁλαζώντα φέρνεις στὴ μνήμη
τὴν λυπὴν πού τόσο καλὰ νίκησε ἡ με-
γάλη Πατρίδα μας, μαζὶ μὲ τὴν ποιη-
τικότητά σου.

ΕΜΠΡΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ
ΟΛΟΙ ΨΗΦΙΖΕΤΕ ΤΟ
ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΣΕ ΨΗΦΙΖΕΙ Η ΑΙΓΗ
ΣΕ ΨΗΦΙΖΕΙ Η ΑΙΤΣΑ

(ΚΑ'—1466)

Γιούλη Ἀνθ. Μ. Μυστικά καὶ μερι-
κὲς κάρτες, εὐχαρίστας. Ἄν οὐδε-
σθε, στείλατε ἀπ' εὐθείας: Κοραὶ 11
Λευκωσίαν.

(ΚΑ'—1467)

Ἰδανισμὸν, μόνο ἡ ἀκατανόητὴ δειλία
μου φταίει.

(ΚΑ'—1468)

Χαιρῶ ὅλες τὴς διαπλάσιπούλες.
Μιμῶσα, Πασχαλιὰ, Ζακελίνα, ἀν-
ταλλάσσουμε Μ. Μ.; — Αἰγυπτία Φελαχα

(ΚΑ'—1469)

Ἀμπερὲ Ἀσπὴρ, δὲν λέγεσαι ἀνακά-
λυψις αὐτὴν εἰσαίτα ἀπὸ τὸν γνω-
ριμιαν.

(ΚΑ'—1470)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΟΥΛΕΣ, ὅλοι καὶ ὅλες
ἀνεκαί, εἰτα, ὑποστηρίζετε τὸν δια-
γωνισμὸν μου (ΚΑ'—1331). 14 τετραδιά-
σιας γλυκιά ἀναμνησὴν τὴν καποτινὴ
μου ζωῆς...

(ΚΑ'—1471)

Ἀπατελέματα (ΚΑ'—1256): Σανδὸς Ἰπ-
πότης, Φιλονοῦκων Ἡλιοβασιλεῖα,
Ἰωαννίσις, Κώστας Μεταφοράς, Βασι-
λογίου. Στείλατε ταχέως.

(ΚΑ'—1472)

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ, γιὰ τὴν γλυ-
κεῖα γιορτοῦλα σου, χίλις εὐχῆς.
Ψεγγαμί, Ἰσμήν, Ἀγριοτριανταφυλλίαν.

(ΚΑ'—1473)

Ανατάλλασσον κάρτες καὶ Μ. Μ. Δοῖς:
Πλουμίδου, π. γ. Μυτιλήνη.

(ΚΑ'—1474)

Ελευθερία Πολίτου, ὑποστηρίξτε τὸν
ἐργο σκοπὸν σου. Ἀλληλογραφεῖτε
σχετικῶς; Δοῖς: Ἐρηγόριος — Χίου,
δία: Μυριόμορο Λουλουδιαν

(ΚΑ'—1475)

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸν καρτῶν.
Βραβεῖα δυὸ ἐκκεκία. Συμμετοχὴ
μονοδραχμῶς: προθεσμία 10 Δεκεμβρίου.
Δοῖς: Παλασκουπόπουλον, Βουκουρε-
στίου 14, Ἀθῆναι. Νικ. ἀγέρ, Σελῶκ
Χόλμς, Σαντούσσα, Ἡρα, Φιλόσοφος,
στείλατε.

(ΚΑ'—1476)

Ἀγοριοβιολέττα, Μ. Μ. ἐλαβα καὶ εὐ-
χαριστῶ θερμὰ. Ἰππῶτα, Φωτιά,
Δεπτι, Μαργαρίτα, Θάξω ἀγαγε καὶ
δικὰ σας; Κατὴν Βάου, ἐπιστολὴ εὐ-
χαρίστας ἔστειλα.

(ΚΑ'—1477)

Διαβολόπαιδο, ἐξ ἰδίων κρίνεις τὰ
ἀλλοτρία; εἰπὸν γαῖδαρος τὸν πε-
τεινὸ κεφάλαι.

(ΚΑ'—1478)

Ἰδανισμὸν, Δάλια, Σεμιράμις, Κυριαξή,
Λαυρα, Ἀγνή, Ἀκκυων, Πόνου Δα-
κρυ, Μούσα, Ἐκδοκίσις, νὰ περιμένω
ἀπαντήσιν στον (ΚΑ'—1403) διαγωνι-
σμόν;

(ΚΑ'—1479)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ; Προγυμνάσεις,
ἀντικειμενικὴ φιλολογία, ἐκμύθισις τῆς
γλώσσης. Γράψατε: Γιάννην Χιδιόλογον,
π. Β. ὁδὸς Τζωρτζι, Ἀθῆναι.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ ὄμωχ. 2,50 δια-
τὴν ἐκτυπώσιν τῆς νέας ταινίας.
Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλιδίων των.